

Lk; 3:2:14.

Mit tegyünk? – alapkérdése ez az emberi létnek. Mit tegyünk? – kérdezi az ember, mert minden ember érzi azt, amiről Keresztelő János így beszél: A fejsze már a fák gyökerére tétetett, azaz eljön egyszer a számadás ideje, és aki nem terem a megtéréshez illő gyümölcsöket, az a tűzre vettetik. Érzi ezt az ember.

„Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett?” – kérdezi János hallgatóitól. Hát a lelkiismeret biztos figyelmeztette őket. Meg a halálfélelem is. Mert János kortársai egy olyan környezetben, olyan kultúrában éltek, melyben volt helye a lelkiismeretnek, s melyben tanúi lehettek a halálnak. Ma ennél rosszabb a helyzet. Ma ki figyelmeztesse az embereket, mikor a lelkiismeret száját betömik azzal a sületlenséggel, hogy nem bűnös vagy, csupán más. A halált pedig eldugja előlünk intézményekbe, gyönyörű koporsókba, márvánnyal borított sírokba. Mi pedig nem látjuk a halált, nem halljuk a hörgését, nem érezzük a szagát, s próbálunk úgy tenni, mintha nem is létezne. Ma ki figyelmezteti az embereket? Te figyelmezteted-e az embereket arra, hogy tétje van a tetteiknek? Figyelmezteted-e arra, hogy bűneikkel valamit kell kezdjenek? Figyelmezteted-e őket?

Az emberek, ha megérinti lelküket a figyelmeztető szó, azt kérdezik: „Mit kell akkor tennünk?” – Mert az ember azt könnyen elfogadja, hogy valami kis jószágot azért mégiscsak fel kell mutatnia, ha a mennyországba szeretne lépni. Azt mindenki könnyen elfogadja, hogy azért a nagyon gonosz emberek, retteget diktátorok, tömeggyilkosok a pokolba menjenek. Tehát feltesszük, mi emberek a kérdést, a történetbeli sokaság kérdését: Akkor mit tegyünk? – s úgy gondolom – a történetbeli válaszokat aránylag nagy megelégedéssel hallgatjuk. Legyetek irgalmasak, adakozzatok a szegények felé. Ne szedjétek be több vámot az előírtnál, s ne erőszakoskodjatok a civil lakossággal. Már csak azért is szívesen halljuk ezt a választ, mert többségünkben nem vagyunk erőszakoskodó katonák és a virágzó korrupcióból megélő vámosok. De tágabb értelemben is. Az emberek általánosságban egyet szoktak érteni azzal, hogy a méltányosság, igazságosság, szociális érzékenység és jótékonyosság, olyan erények, amelyeket Isten joggal kérhet számon. Az emberek elfogadják, hát tényleg valahogy így kéne élni.

De János mond még valamit. S ráadásul ezzel kezdi: Térjétek meg, és keresztelkedjétek meg, s a megtéréshez illő gyümölcsöket teremjétek! – Ez János első útmutatása. S ezt viszont az emberek – megfigyelésem szerint – borzasztó nehezen veszik. „Egy kis jószág, oké. De minnek a megtérés? S minnek a megkeresztelkedés?” – ez sehogy se akar az emberek fejébe menni. Ezzel szemben ott van az emberekben valami felfoghatatlan zsigeri ellenállás. „Még hogy megtérés? Szó sem lehet róla!” – így az emberek sokasága. – „Húha, itt meg akarnak téríteni?! Na, akkor gyorsan spuri innen!” – Retteg a megtérés gondolatától az ember, mint ördög a tömjénfüsttől. Olykor meg maga az egyház is olyan szemérmes a térítés témakörében, mintha az legalább valami szégyellnivaló dolog lenne. „Ó, mi csak ruhát akarunk osztani, meg élelmet, felekezeti hovatartozástól függetlenül, de megtéríteni senkit sem akarunk” – mentegetőzik időnként egy-egy egyházi jótékonyági csoport. S e világ ura, az ördög teljesen elégedett. Mert ha kenyeret adunk, meg ruhát adunk, az a gonoszt nem zavarja. Attól még a szerencsétlen ember lelke az övé marad. Az ördögöt egyáltalán nem zavarja, ha jól tápláltan és elegánsan érkeznek az emberek a pokolba. Csak attól roppant dühös, ha megtérnek az emberek, mert akkor kicsúsznak a karmai közül. Ezért hiteti el és oltja az ó-emberi lélekbe, hogy a megtérés és a Krisztus népe melletti elköteleződés, a kereszttség valami félelmetes és szörnyű dolog, mely végkép tönkreteszi az életet. Ezt hiteti el az ördög, miközben a valóság az, hogy a megtérés a lehető legjobb dolog, ami egyáltalán történhet az emberrel ebben a földi életben. S ha az egyház a megtérésben akar segíteni az embereknek, (mert a valóság egyébként az, hogy megtéríteni senkit sem tud, csak segíteni tud abban, hogy valaki önként megtérjen) akkor amiatt éppen nem kell az egyháznak szégyenkeznie, hiszen ilyenkor végzi a küldetését. Hiszen az egyház elsődleges küldetése az, hogy vezesse Jézushoz, segítse megtérésre és ezen át boldog életre és örökéletre az embereket.

„Miért nem elég egy kis jószág?” – kérdezi az az ember, aki a megtérésben csak egy plusz terhet lát. Sőt nem is egyet! „Imádkozni kell. Templomba menni kell. S a legszörnyűbb: adakozni kell.” S eközben nem látja a megtérés lényegét; hogy Isten átölel. Hogy Isten szeretetének erőterébe lépsz be a megtéréssel, s ebben a szeretetkörben élhetsz. De erről semmit nem tud a hitetlen. S míg ez nem világos, addig elég nehéz megérteni, hogy arra a kérdésre, hogy mit tegyék, hogy örökéletem legyen, **az első válasz az, hogy semmit.** Először semmit, mert az első lépés nem a tiéd, hanem a tetet öltött Istené. Az első lépést Jézus tette meg érted azzal, hogy amikor még meg sem születél, ő hátán a kereszttel megtette a lépéseit, a Golgotára ment, ahol megfeszítették, ahol szenvedett és meghalt érted, mert ő már akkor is szeretett téged. Ez az üdvösséged első lépése. Jézus szeretetével kezdődik az üdvösséged.

Mit tegyék először tehát? Semmit. Csak fogadd el, amit Isten tett térted. Csak nézd az Isten tettét. Csak gyönyörködj az ő művében. Csak hagyd el az ördög hazugságait, hagyd el tévhiteidet, s melegedj meg Isten szeretetében. Érezd és élvezd, ahogy az Isten átölel téged. Mit tégy? Először semmit. Pont ez a lényeg. Ne kapálóddz, ne lökdös el Isten ölelő karjait. Ne tégy semmit, csak engedd, hogy kézbe vegye Isten az életed, engedd, hogy átöleljen téged az Isten. S ha már átölelt, akkor ismét felteszed a kérdést: mit cselekedjem? S a válasz még mindig az, hogy semmit. Mert először nem a kezdednek vagy a lábadnak kell mozdulnia. Add meg a kötelező elsőbbséget a szívednek és a lelkednek. Isten nagy parancsa ugyanis nem az, hogy tégy valamit, hanem az hogy szeresd az Urat, a te Istenedet, és szeresd az embereket. Először (a fontossági sorrendben mindenképpen először) az érzületed kell, hogy megváltozzon. Elsősorban szeress! Lépj be Isten szeretetének erőterébe, töltődj fel szeretettel, és az isten- és emberszeretet határozza meg életed. Ez a megtérés; mikor lelked belép a szeretet világába. Az Isten világába. Ez a legfontosabb. S ha már szereted Istent és az embereket, akkor mit tegyél? Erre a kérdésre Augusztinus egyházatyja adta meg legfrappánsabban a választ: Szeress, és tégy, amit akarsz! Azért mondhatta ezt, mert gyakorlatilag ezt mondja a Szentírás is Pál apostol által: „A szeretet nem tesz rosszat felebarátjának. A szeretet tehát a törvény betöltése.” (Rm; 13:10.)

De mert az ember természete a bűntől olyan súlyosan megromlott, hogy még a szeretetünk is önzővé és tökéletlenné lett, ezért Isten igéje a fenténél konkrétan is tanít minket a szeretet cselekedeteire. Nagy szükség van erre, mert az emberek

maguktól a szeretet védjegye alatt annyi ostobaságot követnek el, hogy az valami hajmeresztő. Hallottam olyan bizonyágtételt, mely arról szólt, hogy valaki a szeretetre hivatkozva vált el a férjétől. Azt hittem, nem jól hallok. De mert az ember ilyen logikai triplaszaltóra is képes, ezért Jézus világosan elmagyarázza, a szeretet nem az, hogy elválsz, hanem az, ha nem választod el azt, amit Isten egybeszerkesztett. Keresztelő János is türelmesen elmagyarázza, hogy a szeretet az, ha enyhíted a másik szükségét, s a vagyonodat arra használod, hogy segítesz a nálad szegényebbeknek. A szeretet az, ha tudsz megelégedni, s nem akarsz csalás és erőszak árán többet szerezni, mint amit az Isten a becsületes munka áldásaként ad neked. Keresztelő János elmagyarázza, hogy a szeretet nem az, ha hüvös kívülálló, tárgyilagos megfigyelő maradsz Isten népe mellett, hanem az, ha odaajándékozod, elkötelezed magad a keresztség által Jézus és Isten népe, a gyülekezet mellett. Ez is a szeretet. Isten konkrét parancsai mind úgy értendők, hogy Isten szeretni tanít minket. S Isten parancsait figyelni és megtartani csak annak van értelme, aki már megtért, aki már a szeretet erőterében él, aki már maga is szeret. Aki már szereti az érte szenvedő, de feltámadt és jelenlévő Jézust, és Jézus kedvéért szereti, szeretni akarja az embereket. Megtérés, istenszeretet nélkül nincs értelme és értéke az üdvösség szempontjából semmilyen jótetteknek. S nem is tartanak sokáig azok a jótettek, amik nem a megtérés gyümölcsei, azaz nem az Isten iránti szeretetből jönnek. *Pár napja olvastam egy cikket. Egy válóperes, budapesti sztárügyvéd mondja el benne, hogy rengeteg negyvenes nő adja be a válópert, mert úgy érzi, hogy a családanya és feleség szerep gúzsba kötötte az életét. De most, hogy a gyerekek kicsit nagyobbak, végre eljött az ő boldogságának az ideje.* Mi is ez? Valaki megházasodik, azaz ajándékkul kap egy társat az Istentől. Aztán kap újabb ajándékokat, gyermekeket. Aztán teszi a jót: felkel a gyerekekhez, ellátja őket, vacsorát főz a férjének, próbálja széppé tenni a család mindennapjait. Később bizonyára megpróbál valami pénzkereső tevékenységgel is hozzájárulni a család és a társadalom jólétéhez. Én azt gondolom, hogy mindez nagyon tiszteletreméltó, kemény munka, melyben rengeteg örömet lelhet az ember. Ha láthatom, hogy sikerült örömet szerezni a társamnak, ha látom, hogy nőnek okosodnak, ügyesednek a gyerekek. Ha munkám által hozzájárulok ahhoz, hogy egészségesebbek vagy jobbhangulatúak, vagy okosabbak legyenek az emberek, vagy legalább ahhoz, hogy nagyobb legyen a GDP. Mindez nagyszerű, lélekemelő dolog. De nem talál hosszútávon örömet a jóban, akiben nincs Isten iránti hála és szeretet. Ezért elkezdi tenni a rosszat, mert Isten nélkül nem talál boldogságot a jóban, s ez nem véletlen, hanem szükségszerű, ugyanis a boldogság nem a jóban, nem a rosszban, nem a tettekben vagy kapcsolatokban, hanem egyedül Istenben, az ő végtelen szeretetében van. Hát ezért kell a megtérés, az Istennek való önátadás az örökélethez, mert az örökélet az az Isten országában, erőterében való boldogság. S ha valaki oda szeretne eljutni, akkor rá kell, ébredjen, hogy oda csak az a jó út, amit Isten ad elénk Keresztelő János által is ígében: Térjete meg, és keresztelkedjete meg, mert így tudjátok majd örömmel teremni a megtéréshez illő gyümölcsöket. Ámen.

- a) Mit hirdetett Keresztelő János az Úr szava alapján a pusztában? Mi volt az első szava?
  - b) János azt mondja: Teremjete a megtéréshez méltó gyümölcsöket. Vajon miért nem egyszerűen annyit mond, hogy tegyete jót?
  - c) Mire figyelmeztet azzal János, hogy Isten a kövekből is tud Ábrahámnak fiaat teremteni?
  - d) Mi történik azzal, aki nem a megtéréshez méltó gyümölcsöt terem?
1. Te figyelmezteted szeretteidet, ismerőseidet arra, hogy egyszer minden tettükről számot kell adniuk? Van bátorságod figyelmeztetni őket arra, hogy a számadás nem is biztos, hogy messze van?
  2. Tapasztaltál olyat, hogy az emberek félnek a megtéréstől? Megtérése előtt te hogy képzelted el a hívő életet? Mi tűnt vonzóknak és mi taszítóknak benne?
  3. Felvállalod, hogy az egyház küldetése, hogy megtéréshez segítse az embereket? S felvállalod, hogy ebben a szolgálatban neked is részed van?
  4. Mi a különbség szerinted a „térítés” és a „megtérésre való segítség” között? Mit gondolsz arról, hogy az emberek azért is félhetnek a megtéréstől, mert az egyház inkább téríteni akart, ahelyett, hogy megtérésre segített volna?
  5. Neked vannak jótetteid vagy a megtérésednek vannak gyümölcsei? Szerinted mi a hasonlóság és mi a különbség a kettő között?